

[H. C. Andersen.]

sager Lovforslaget fra Folketinget, at Udvalget dér har ment, at ogsaa Fabrikkerne burde tage en Del af Risikoen. Jeg kan nok forstaa, at dette falder Fabrikkerne noget for Brystet, men jeg vil mene, at under Hensyn til en Fortid, som har bragt Fabrikkerne meget store Udbytter, bør man i Aar vistnok blive staaende ved det, som nu er vedtaget i Folketinget.

I øvrigt mener jeg, at Lovgivningen paa dette Omraade i Fremtiden bør være saaledes, at man tager skyldigt Hensyn saavel til Fabrikkerne som til Dyrkerne. Jeg ser nemlig saaledes paa det, at det er af den allerstørste Vigtighed, at der er et bedst mulige Forhold og den bedst mulige Forstaaelse mellem Fabrikker og Dyrkere.

Af Folketingets Betænkning ser jeg — det vil jeg gerne sluttelig omtale —, at Cikoriespørgsmaalet har fundet en foreløbig Løsning, saa at Dyrkerne af Cikorierødder har kunnet erklære sig tilfredse. Jeg finder Anledning til at takke Handelsministeren for, at han har taget Initiativet til at bringe ogsaa dette Forhold i Orden; det var jo stærkt fremme under Behandlingen af denne Sag i Fjor.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale, at Lovforslaget vedtages i den Skikkelse, det har faaet i Folketinget.

P. C. Petersen: Nærværende Lovforslag er jo vedtaget uforandret af samtlige Partier i Folketinget, og jeg finder derfor ikke Anledning til at gøre særlige Bemærkninger, idet jeg formener, at Lovforslaget vil faa en let Gang gennem Landstinget. Jeg kan indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse uforandret i det høje Landsting.

Hendriksen: Selv om det foreliggende Lovforslag er let overskueligt, for saa vidt som det udelukkende drejer sig om Forlængelse for et Aar af den nugældende midlertidige Sukkerordnings Gyldighed, og selv om det Udvalg, der har haft med Sagen at gøre i det andet høje Ting, enstemmigt har indstillet Lovforslaget til Vedtagelse uforandret, finder min Gruppe, at det baade af Hensyn til Indholdet af den Betænkning, der er afgivet i det andet høje Ting, og af Hensyn til den Henvendelse, De danske Sukkerfabrikker har rettet til Folketingsudvalget *efter* — det understreger jeg udtrykkeligt — Betænkningens Afgivelse, men før Sagens anden Behandling, vil være i høj Grad ønskeligt, at Sagen

undergives en kortvarig Udvalgsbehandling i det høje Ting. Det staaer saaledes for mig, at den Redegørelse, De danske Sukkerfabrikker har givet af Forholdene, sammenholdt med Bemærkningerne i Folketingsbetænkningen, simpelt hen gør det nødvendigt at underkaste de Spørgsmaal, der her er Tale om, en Prøvelse. Det forekommer mig ikke helt heldigt, at man fra Folketingsudvalgets Side uden at kende De danske Sukkerfabrikkers Stilling til disse Spørgsmaal og uden at have hørt De danske Sukkerfabrikker saa kategorisk, som Tilfældet er, har givet Udtryk for sine Ønsker med Hensyn til Udformningen af det kommende Aars Kontrakt mellem Staten og Sukkerfabrikkerne.

Heller ikke kan jeg helt billige en Udtalelse, der gaar ud paa, at

„det maa betragtes som stridende mod Forudsætningerne for Sukkerordningen af 1933, naar De danske Sukkerfabrikkers Generalforsamling i 1933 har tillagt Aktionærerne 1 pCt. ud over det af Loven fastsatte Maksimum (6 pCt.), selv om denne Udbetaling ikke direkte blev taget af Driftsoverskuddet“.

For det første forstaaer jeg ikke, hvad man mener med Ordet „direkte“. Enten er Udbetalingen taget af Driftsoverskuddet, eller ogsaa er den ikke taget af Driftsoverskuddet, og det er jo det sidste, der er Tilfældet. Jeg kan ikke se rettere, end at De danske Sukkerfabrikker, som altid har drevet en overordentlig besindig Udbyttepolitik, og som er et af de gamle godt konsoliderede, klogt ledede Selskaber, der har holdt sig fri af Krigstidens Vildskud, er fuldt berettigede til af Midler, der ikke vedrører Driftsoverskuddet, at udbetale til deres Aktionærer, hvor meget de selv vil. Dette er en indre Handling. Det vedrører ikke og kan ikke vedrøre Overenskomsten med Staten, hvad Sukkerfabrikkerne gør med Midler, der ikke stammer fra den Drift, om hvilken der er sluttet Overenskomst med Staten, og der er vist ingen, der beskylder Sukkerfabrikkerne for at have foretaget anden Udbetaling af Driftsoverskuddet end den, Fabrikkerne var berettigede til i Henhold til Overenskomsten med Staten.

I øvrigt tvivler jeg om, at Bestemmelser af den Karakter, som man fra Folketingsudvalgets Side ønsker gennemført, vil være til Gavn for Roedyrkerne. Hvorom alting er, vil jeg stærkt anbefale ærede Medlemmer at sætte sig ind i Indholdet af den Henvendelse, som De danske Sukkerfabrikker har rettet til Folketingsudvalget, og som staaer gengivet in extenso i Dagbladet